

Ο Θρόνος ήταν από μαύρη πέτρα, γυαλιστερή, Σκαλισμένος μέσα στο βουνό. Τεράστιος, λές και θα δεχόταν ένα γίγαντα.

Ήταν άδειος. Δεξιά και αριστερά ήταν μηχανές. Φτιαγμένες από ένα άχνο πράσινο φως και από μαύρο μέταλλο. Στις μηχανές υπήρχαν όθονες μικρές και μεγάλες και στις όθονες φαίνονταν σχήματα, παραστάσεις που έμοιαζαν με τους δικούς μας αριθμούς. Ο χώρος έκανε εντύπωση μεγάλη στον Άνθρωπο. Στεκόταν σε μία γωνιά, δεμένος σ' ένα πέτρινο κάθισμα, τρομαγμένος και χαμένος απ' όσα του είχαν συμβεί τις τελευταίες 24 ώρες.

Θυμόταν ότι κοιμήθηκε σ' αυτόκινητό του σ' έναν άρεινό δρόμο και τίποτε άλλο. Όταν άνοιξε τα μάτια του, ήταν δεμένος, μ' αυτές τις λεπτές, μαύρες λάμες στην πέτρινη πολυθρόνα. Δεν μπορούσε να καταλάβει. Δεν άκουγε τίποτε άλλο, εκτός από ένα ελαφρό δούσιμα που έκαναν οι μηχανές που ήταν αραδιασμένες γύρω στο θόλο και δεν έβλεπε παρά το πράσινο, άχνο φως.

Φοβόταν! Η αλήθεια είναι ότι φοβόταν. Το μέταλλο στους καρπούς του ήταν περιεργό. Λεπτό και πολύ γερό, όπως κατάλαχε όταν προσπάθησε να το σπάσει.

Οι μηχανές. Λές και παρακολουθούσαν αυτόν τον ίδιο κι' αντιδρούσαν σε κάθε του κίνηση. Θα μπορούσε να ήταν σ' έναν ξένο πλανήτη! Η σκέψη πέρασε πολλές φορές από το νου του, αλλά την έδιωξε μ' ένα χαμόγελο...

...Αυτά συμβαίνουν μόνο στα φιλμ επιστημονικής φαντασίας, σκέφθηκε. Και προσπάθησε να άνασυντάξει τους λογισμούς του.

...Μηχανές και λεπτά έλάσματα κι' αυτός ο τεράστιος θρόνος... Χά. Χά. Ίσως κοιμάμαι ακόμη, ίσως είναι ένας κακός εφιάλης, ίσως πέθανα και βρίσκομαι κάπου μακριά... Ίσως. Το άχνο φως στις όθονες έγινε ισχυρότερο. Ένας ήχος άρχισε να θγαίνει από παντού. Σαν μία χαμηλή νότα. Το σώμα του τεταίνθηκε. Οι αισθήσεις του έγιναν δέκτες. Ο ήχος μεγάλωνε άργα, άργα, τόσο άργα και του ένευριζε το ότι δεν μπορούσε να παρακολουθήσει το μεγάλο, ό

άερας κινήθηκε. Ένωθε άτι κ ά τ ι θά συνδέναινε. Δεξιά του υπήρχε ένα κυκλικό σχήμα. Έμοιαζε με πόρτα σκαλισμένη στο βράχο.

Κι' ήταν αυτό που κινήθηκε. Κάρφωσε τα μάτια του στο άνοιγμα που γεννήθηκε στην μαύρη γυαλιστερή πέτρα.

Και περίμενε. Στο μέτωπό του χοντρές στώλες ιδρώτα. Στους καρπούς του, τα έλάσματα έκοβαν την σάρκα.

Ήξερε ότι αυτό που ζούσε, ή που δεν ζούσε, ήταν κάτι που δεν χωρούσε στο μυαλό του. Δεν φοβόταν επειδή ήταν δειλός. Άπλως δεν ήξερε και πάντα έτρεμε μπροστά σε πράγματα που δεν ήξερε.

Στο άνοιγμα κάρφωσε τα μάτια του. Μέσα απ' το άχνο φως γεννήθηκε μία μορφή. Γεννήθηκε άργα, όπως ο ήχος από τις μηχανές. Η απόσταση δεν του επέτρεπε να δει καλά, αλλά η μορφή πλησίαζε χωρίς η κίνησή της να διακόπτεται από δημάτα. Ήταν σαν να κυλούσε πάνω στο φως.

Έμοιαζε με τον Άνθρωπο.

Μόνο που ήταν πιο μεγάλη, πιο λεπτή. Εντύπωση του έκανε το κεφάλι της. Η τουλάχιστον αυτό που ο Άνθρωπος νόμισε ότι ήταν το κεφάλι της. Ήταν σχεδόν χαμένο μέσα σε μια άχνυ που δεν μπορούσε να πη άν έρχόταν απ' το φως ή απ' την ίδια τη μορφή.

Έμοιαζε όμως με τη δική του κι' αυτό του έδωσε μία σιγουριά. Τα χέρια του ξεσφίχτηκαν λίγο, όταν πέρασε, δέκα μέτρα περίπου εμπρός του, και κινήθηκε προς τον τεράστιο πέτρινο θρόνο.

Η μορφή κάθισε. Ο Άνθρωπος, στεγνός, προσπάθησε ν' άρθρώσει δυό λέξεις...

— Πού είμαι; Η μορφή δεν απάντησε. Μόνο στην πόρτα εμφανίστηκαν περισσότερες μορφές κι' ο ήχος μεγάλωσε για μία φορά ακόμη.

Προχώρησαν προς το μέρος του θρόνου... Ο Άνθρωπος δεν ήξερε...

Σταμάτησαν γύρω απ' την μεγάλη μορφή. Έγινε σιωπή απ' τις μηχανές. Ο Άνθρωπος σκέφτηκε ότι μπορεί να είναι και ήλεκ-

Αναφορά Όσον Όριν

τρονικός εγκέφαλος. Η σκέψη ενός άλλου πλανήτη δεν φανταζε περίεργη πιά. Ο ύπνος του, ο νεκρός χρόνος μέχρι ν' ανοίξει τα μάτια του, οι μορφές, οι μηχανές, ο θρόνος, τα έλάσματα στα χέρια του...

Άκούμπησε στη μαύρη πέτρα. Αισθάνθηκε πιο άνετα καθώς οι καρποί του έπαιψαν να σφίγγονται πάνω στα δεσμά του.

Αποφάσισε να δεχθεί ό,τι ήταν να γίνει. Σκέφτηκε τον θάνατο. Χαμογέλασε στη σαχλή σκέψη επί τώρα, τί άργότερα. Το μόνο του πρόβλημα ήταν ότι δεν ήξερε ποιο ήταν το τώρα και ποιο το άργότερα. Άλλά κι' αυτό δεν τον άνδιέφερε πλέον.

Ανακάλυψε ότι, μετά από μία χρονική στιγμή, το άνδιεφέρον του μετατόπιστηκε στο περιβάλλον του, με μία σφοδρότητα που τον ζάφνιασε. Χαμογέλασε και πάλι άχνά. Έτσι ήταν και πριν... κοιμήθη σ' αυτόκινητό του. Δεν τόλμησε να πη «στη Γη γιατί δεν ήξερε. Άπλως υπέθετε και οι υποθέσεις δεν τού άρσαν ποτέ.

Οι μορφές κινήθηκαν και πάλι. Μία από τις μηχανές άριστερά του φωτίστηκε. Μία φωνή «άκούστηκε» μέσα στον εγκέφαλό του... Πάγωσε.

— Άνθρωπε... Καλώς ήλθες στον πλανήτη Όρος. Μή φοβάσαι. Μόνο δώσε μας την προσοχή σου. Τ' όνομά μου είναι Όριν. Είμαι έγω που κάθονται στον πέτρινο θρόνο. Είμαι ο άρχηγος του πλανήτη. Σε μεταφέρουμε απ' τον πλανήτη Γη κοντά μας. Μπορείς να σκεφτείς ότι θέλεις να μου πης. Θα σ' άκούσουμε.

Ο Άνθρωπος άνοιξε το στόμα του και φέλισε: — Γιατί;

Μία απ' τις μορφές προχώρησε εμπρός και στάθηκε άκίνητη. Στον εγκέφαλο του Άνθρώπου κύλησε η «φωνή» της μορφής.

— Όριν... Άρχηγέ! Η αναφορά μας είναι έτοιμη. Ίσως αυτή δώση άπάντηση στην άπορία του Άνθρώπου.

Ο Όριν κίνησε έλαφρά το χέρι. Η μορφή άρχισε να μιλά. Ο Άνθρωπος άρχισε ν' άκούει: «...Στον πλανήτη Γη ύ-

πάρχουν δείγματα σαν αυτό — κι' άδειξε άριστερά προς το μέρος του Άνθρώπου. Πολλά, περισσότερα απ' όσα στον δικό μας πλανήτη. Ζούν σε συγκροτήματα που τα ονομάζουν πόλεις, σε κατασκευές που τις ονομάζουν στίτια.

«Η άμέρα τους έχει 24 ώρες. Έχει περιόδους που τις ονομάζουν μέρα και νύχτα. Οι Άνθρωποι εργάζονται τη μέρα και κοιμούνται τη νύχτα. Η εργασία είναι μία λειτουργία που τους εξασφαλίζει ένα μέσο που ονομάζουν χρέμα. Το χρέμα το χρησιμοποιούν για να άποκτήσουν άντικείμενα και τροφές που τους επιτρέπουν να ζούν. Τα συγκροτήματά τους, οι πόλεις τους, είναι τεράστια συμπλέγματα, μέσα στα όποια οι Άνθρωποι εργάζονται και κοιμούνται. Τον πρώτο χρόνο της παρακολουθήσώς μας, τον διαβάσαμε εξετάζοντας αυτές του τις ένεργειες.

«Εντύπωση μου έκανε ο τρόπος που ζούν. Ο κύκλος της ζωής τους μας φάνηκε άδικαιολόγητος. Ξυπνούν απ' τη λειτουργία του ύπνου και εγκαταλείπουν τα συγκροτήματα που τους στεγαίνουν. Χρησιμοποιούν μεταφορικά μέσα, που ονομάζονται αυτοκίνητα, για να κινήθουν στα γειτονικά συγκροτήματα, όπου η λειτουργία της εργασίας.

«Στα αυτοκίνητα όχημάτα τους ύφίστανται μία τρομερή μεταμόρφωση. Είναι σαν να κινηθούν ό ένας τον άλλο πάνω σε μαύρες, λείες επιφάνειες. Μόλις πλησιάζουν τους έχθρους τους, δεν επιτίθενται, αλλά σταματούν και κοιτάζουν ό ένας τον άλλο. Πρέπει να είναι έχθροι, Όριν, διότι διαφορετικά δεν εξηγείται το γιατί, πολύ συχνά, ένα όχημα πέφτει με τρομερή δύναμη επάνω σ' ένα άλλο και η λειτουργία της ζωής των έπιβατών διακόπτεται.

«Στις περιπτώσεις αυτές φθάνουν στο πεδίο της μάχης λευκά αυτοκίνητα που πρέπει να παίξουν το ρόλο των δικαιοτήτων. Οι Άνθρωποι που τα άδηγούν είναι ντυμένοι όμοιομορφα. Οι μισοί φορούν γκρι στολές κι' έχουν καλυμμένους τους εγκέφαλους τους με στρογγυλά άντικείμενα που πρέπει να δηλώνουν ότι αυτοί οι Άνθρωποι είναι διαφορετικοί απ' τους άλλους. Οι άλλοι μισοί φορούν λευκές στολές.

«Οι πρώτοι σημειώνουν, μετρούν και συζητούν μεταξύ τους. Οι δεύτεροι, μεταφέρουν τους νεκρούς — έτσι ονομάζουν τους Άνθρώπους που σταμάτησε η λειτουργία της ζωής—στο λευκό αυτοκίνητο. Άκολουθεί μία σειρά από άκατανόητες ένεργειες. Άνθρωποι συγκεντρώνονται γύρω απ' τους νεκρούς σε ειδικά διαρρυθμισμένους χώρους. Οι νεκροί είναι τοποθετημένοι σε φορεία. Οι Άνθρωποι φωνάζουν και χτυπούν τα χέρια τους. Πρέπει να είναι μία λειτουργία άποχαιρετισμού. Μετά, οι νεκροί, τοποθετούνται στη Γη και σκεπάζονται με χώμα...»

Η μορφή έκανε μία διακοπή. Ο Άνθρωπος άκουγχε το κεφάλι του πίσω στην μαύρη πέτρα. Ο Όριν έκανε ένα δεύτερο νόημα. Η μορφή άρχισε πάλι να «μιλά» στον εγκέφαλο του Άνθρώπου.

«...Αυτά συμβαίνουν στα συγκροτήματα που λέγονται πόλεις. Τους παρακολουθήσαμε στις εργασίες τους. Τους είδαμε να κάθονται ώρες πίσω από μαύρα τετραγώνια κουτιά που ονομάζουν γραφεία. Μιλούν ή χαράζουν σε λευκά χαρτιά προτάσεις. Έχουν ένδιαφέρον οι Άνθρωποι αυτοί. Μπορέσαμε και τους χαρίσαμε σε άικογένειες παρατηρώντας τις πράξεις τους.

«Ανακαλύψαμε ότι υπάρχουν Άνθρωποι που λέγονται δειλοί, Άνθρωποι που λέγονται άσημαντοι, που κανείς δεν τους δίνει προσοχή. Άνθρωποι που λέγονται κακοί, άν κι' αυτό το τελευταίο δεν μπορέσαμε να το προσδιορίσουμε.

Άνθρωποι που δεν κάνουν τίποτε άπολύτως κι' άλλοι που δεν κάνουν τίποτε άπολύτως πιστεύοντας ότι κάνουν τα πάντα.

«Άνθρωποι διαφόρων μορφών και διαστάσεων. Παχείς, με πολλή ύλη στο σώμα τους. Άδύνατοι, Άνθρωποι που δεν έχουν να φάνε κι' άλλοι που πετούν τις τροφές τους στα ζώα.

«Μεγάλη εντύπωση έκανε στους παρατηρητές ό Άνθρωπος των πόλεων. Δεν μπορέσαν να εξηγήσουν καμμία από τις πράξεις τους.

«Έγινε δεύτερη σιωπή. Ο Άνθρωπος ήταν άνεκφραστος. Σαν νεκρός. Είχε κάρφωμενα τα μάτια στη Μορφή που μιλούσε.

Η Μορφή συνέχισε: «...Στον πλανήτη Γη υπάρχουν καάτη. Έτσι ονομάζονται μεγάλες έκτάσεις που είναι περιφραγμένες με συρματοπλέγματα και που άνθρωποι με στολές και όπλα φυλάγουν μέρα και νύχτα. Άν Άνθρωποι από το ένα κράτος έπιχειρήσουν να περάσουν στο γειτονικό, τότε χρησιμοποιούνται τα μέσα καταστροφής. Τα άντικείμενα αυτά τερματίζουν τη ζωή των Άνθρώπων πιδ εύκολα απ' ότι τα αυτοκίνητα όχημάτα που άνεφερα προηγούμενας.

«Χρησιμοποιούν άντικείμενα που λέγονται σφαίρες και βόμβες. Άντικείμενα που σφίζουν τις σάρκες των ανθρώπων και που τους άφαιρούν τα μέλη που χρειάζονται για να κινούνται και να εργάζονται. Σ' όλόκληρο τον πλανήτη Γη, αυτή τη στιγμή, Άνθρωποι άφαιρούν τη ζωή ανθρώπων. Με κάθε μέσο. Με σφαίρες και βόμβες, με κανονικά και ξιφολόγχες, με όχημάτα που πλέουν στο νερό και πρωτόγονες πτητικές συσκευές.

«Τό αίμα των Άνθρώπων κυλά άσταμάτητα σ' όλόκληρο τον πλανήτη. Φαίνεται ότι θέλουν να χαρίσουν αυτή τη σφαίρα σε πολλά κομμάτια. Κι' όταν τα καταφέρουν, τότε θέλουν να κάνουν το κομμάτι τους μεγαλύτερο. Τις λειτουργίες αυτές τις ονομάζουν πολέμους. Κηρύσσει τον πόλεμο ή μία συνομοταξία Άνθρώπων στην άλλη. Κι' όταν άρχισή αυτή η λειτουργία μπορεί να είναι και τεσσερα εκατομμύρια οι νεκροί Άνθρωποι.

«Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις οι νεκροί τοποθετούνται στη Γη και σκεπάζονται με χώμα. Μετά, άλλοι Άνθρωποι, καταθέτουν λουλούδια στους χώρους που σκεπάζτηκαν οι Άνθρωποι. Λένε ότι άπέθαναν ύπερ πατριόδος. Κι' αυτό πρέπει κάτι να έχη να κάνει με την υπεράσπιση του κομματιού του πλανήτη στο όποιο ζούν.

«Τους παρακολουθήσαμε να άφαιρούν ό ένας τη ζωή του άλλου χωρίς έμφανείς λόγους. Μας έκανε εντύπωση η άνακολουθία στις πράξεις τους. Η έλθειψη συνοχής στις ένεργειές τους. Άπορήσαμε με τους τρόπους που χρησιμοποιούν για να περσσουν το χρονικό διάστημα που τους

άδηγει στο θάνατο. «Η έπιτροπή του πλανήτη μας έπέστρεψε με αυτό το δείγμα και χωρίς κανένα συμπέρασμα. Δεν μπορούμε να πούμε ότι άξίζει να μετακινήθουμε προς τον πλανήτη Γη.

«Έχουμε την εντύπωση ότι η ζωή είναι περιορισμένη... Ίσως ό Άνθρωπος που φέραμε έδώ μπροστά να μας εξηγήσει...».

Η Μορφή κινήθηκε προς τα πίσω. Ο Όριν γύρισε προς τον Άνθρωπο. Στον εγκέφαλό του τέθηκε ένα έρώτημα:

— Γιατί; Ο Άνθρωπος κοίταξε τα μετάλλια έλάσματα στους καρπούς του. Μετά σήκωσε άργά το κεφάλι του και απάντησε με τη σκέψη του και τη φωνή του: — Δεν ξέρω.

Ο Όριν έκανε ένα νεύμα και μία απ' τις μορφές πλησίασε τον Άνθρωπο. Τα έλάσματα στους καρπούς του άνοιξαν. Ο Άνθρωπος σηκώθηκε άργά.

Ο πλανήτης Γη... Η λειτουργία της ζωής και του θανάτου. Οι δειλοί, οι άσημαντοι, οι τρομαγμένοι και οι κάλαμες. Οι πόλεμοι, ή οικογένεια του, τα συγκροτήματα, οι μέρες και οι νύχτες. Οι θάνατοι και η λειτουργία της ταφής. Τα λουλούδια, οι ξιφολόγχες, τό σύνορα. Σκέφθηκε το βουνό που άποκοιμήθηκε. Σκέφθηκε τ' αυτόκινητό του και χαμογέλασε.

Ήταν μία «Πόρος 911». Θα σκούριαζε με τις βροχές.

Κι' είχε άφήσει και τα μικρά φάτα άναμμένα. Καμένη φίλε, σκέφθηκε, μιλούσαμε οι δυό μας.

Ήταν κάτι πελώρια δέντρα εκεί πάνω.

Κι' ένα βουνό και... Τί σημασία έχει τώρα; Πλησίασε προς τις μορφές διατηρώντας το χαμόγελό του.

Εκείνες άπλωσαν τα χέρια.

Ο Όριν σηκώθηκε απ' το θρόνο του και το φως δυνάμωσε.

Στον εγκέφαλό του άκούστηκε η φωνή του Άρχηγού:

— Καλώς ήλθες κοντά μας. Και το χαμόγελο στο πρόσωπο του Άνθρώπου έγινε ακόμη πιο πλατύ.